

následkem podaného rekursu. Tento předpis platí vzhledem k ustanovení Šu 78 ex. ř. také v řízení exekučním a tudíž i v tomto případě. Tomu nevádí ustanovení Šu 67 ex. ř., podle něhož má recurs odkladný účinek toliko v případech v zákoně zvlášť vytčených. Ustanovením tímto jest míněno, že odkladný účinek rekursu nastává již samým podáním opravného prostředku toliko v případech v zákoně zvlášť uvedených, jinak, kde zákon takového účinku s podáním rekursu sám nespojuje, platí podle Šu 78 ex. ř. ustanovení Šu 524 c. ř. s. a tudíž i uvedený jeho odstavec druhý, poslední věta (sb. n. s. 4457).

Čís. 5962.

Veřejnou knihou podle Šu 210 ex. ř. jest rozuměti toliko knihu hlavní, nikoliv též sbírku listin. Exekuční soud není ani oprávněn ani povinen, by nejasné nebo neúplné přihlášky v exekučním řízení vysvětloval nebo dopiňoval z úřadu.

(Rozh. ze dne 21. dubna 1926, R II 89/26.)

V řízení o rozvrhu nejvyššího podání za exekučně prodanou nemovitost byla zamítnuta přihláška knihovní věřitelky banky H. souduy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Rekursní soud zdůrazňuje zcela správně, že stěžovatelčina přihláška k rozvrhovému roku pro svou nejasnost nevyhovovala předpisu Šu 210 ex. ř. a že exekuční soud proto mohl k přihlášenému nároku hleděti toliko potud, pokud byl zřejmým z veřejné knihy a ze zájemních a jiných exekučních spisů. Výpis z knih neposkytuje co do částky, účtované od 1. dubna 1924 půlročně toliko slovy »dubnová«, pokud se tkne »říjnová částka«, spolehlivý základ pro úsudek, zda v nich jsou obsaženy jen úroky či také anuity, kolik na každou z těchto povinností jest účtováno a o kolik podle toho činí — i v dlužných anuitách zahrnutý — nedoplatek na jistinu více než účtovaná položka 1.459 Kč 84 h. Přiřknul proto exekuční soud stěžovatelce právem jen tolik, kolik podle veřejné knihy a spisů bezpečně mohl zjistiti (§§ 210 a 214 ex. ř.). Mylným je také právní názor dovolacího rekursu, že bylo povinností exekučního soudu přesvědčiti se nahlédnutím do dlužního listu ve sbírce listin, zda a pokud účtovaná požární premie je příslušenstvím přihlášené pohledávky neb alespoň může na dlužníku býti věřitelkou požadována. Ke kterým dokladům nároku je při rozvrhu nejvyššího podání přihlížeti, je v §§ 210 a 214 ex. ř. stanoveno. Exekuční soud není podle toho povinen a dokonce ani oprávněn, by listiny, prokazující, že a pokud pohledávky na nejvyšší podání účtované jsou po právu a způsobilé k uspokojení, vyhledával ve sbírce listin nebo v jiných soudních spisech, a veřejnou knihou podle Šu 210 ex. ř. je rozuměti toliko knihu hlavní, nikoli též sbírku listin. Není také předpisu a není proto ani dovoleno, by exekuční

soud nejasné nebo neúplné přihlášky v exekučním řízení vysvětloval nebo doplňoval z úřední moci. Naopak je na věřitelích, by své přihlášky učinili v přesnosti v §u 210 ex. ř. naznačenou. Následky opominutí této bedlivosti jdou — a tak i v projednávaném případě — na vrub obmeškalého věřitele.

Čís. 5963.

Závodní výbory (zákon ze dne 12. srpna 1921, čís. 330 sb. z. a n.).

Funkce člena závodního výboru nepomíjí již jeho novou volbou, jež byla napotom prohlášena za neplatnou, nýbrž teprve vydáním nálezu rozhodčí komise, jímž byla volba prohlášena za neplatnou.

Nárok neprávem propuštěného člena závodního výboru jest nárokem na mzdu a nepodléhá předpisu §u 1162 d) obč. zák.

Stala-li se volba člena závodního výboru pravoplatnou, požívá zaměstnanec ochrany §u 22 (2) zákona, třeba byl v té době vysazen z práce u zaměstnavatele.

(Rozh. ze dne 21. dubna 1926, Rv II 681/25.)

Žalobce byl zaměstnán jako dělník u žalované firmy od roku 1901 až do 27. září 1922, kteréhožto dne byl ještě s mnoha jinými dělníky pro nedostatek práce dán na dovolenou. Žalobce byl od dubna 1922 náhradníkem a od 13. dubna 1923 skutečným členem závodního výboru žalované firmy. Dne 11. července 1923 byl žalobce z práce propuštěn. Dne 24. května 1924 byl žalobce opět zvolen za člena závodního výboru žalované firmy, jež podala do volby stížnost a rozhodnutím rozhodčí komise ze dne 7. července 1924 byla uznána volba žalobcova neplatnou pro nedostatek volitelnosti. V žalobě, o níž tu jde, domáhal se žalobce na žalované mzdy za dobu od 27. září 1922 do 7. července 1924 jednak z důvodu náhrady škody, protože jeho dovolená ve skutečnosti již od počátku byla propuštěním dle zákona o závodních výborech nepřípustným, jak i rozhodčí komise nálezem ze dne 7. července 1924 uznala, jednak z důvodu námezdní smlouvy, protože tímto propuštěním pracovní poměr mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem nebyl dotčen a žalobci jako zaměstnanci proto přísluší mzda za celou dobu. Procesní soud přvé stoli ce přiznal žalobci mzdu za čtyřnedělní výpovědní lhůtu. Odvolací soud vyhověl odvolání žalobcovu potud, že mu přiznal mzdu za dobu od 1. srpna 1923 do 24. května 1924. Důvody: Bylo zjištěno, že žalobce byl propuštěn již dnem 11. července 1923. Tomuto propuštění lze však přiznati význam teprve za dobu od 1. srpna 1923, protože platnost nálezu rozhodčí komise, k rozhodnutí o tvrzeném protizákonném propuštění člena závodního výboru dle §u 26 (1) zákona o závodních výborech povoláné, dosud zákonným způsobem nebyla zrušena a dle tohoto nálezu jest míti za to, že žalobce až do 31. července 1923 byl na dovolené, kdežto pro dobu od 1. srpna 1923 žádné rozhodnutí rozhodčí komise není překážkou, aby odvolací soud nerozhodl na základě svého vlastního zjištění. Dle tohoto zjištění byl tudíž žalobce dne 1. srpna 1923 již